

0226 – 26. februar

Så sa Gud: «La oss gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår lignelse.» 1Mos 1: 26.

Det første og mest bemerkelsesverdige i denne beretningen, er at Herren sier: La oss – la oss gjøre mennesker. Her antydes det at det skjer i et samråd. Herren sa altså ikke: Jeg vil gjøre mennesker. Men: La oss gjøre mennesker.

All den øvrige mangfold ble skapt uten noe slikt samråd, men bare på Allmaktens befaling. Men når Gud ville skape mennesket, da ble det holdt en rådslagning.

Men hvem er det så Herren rådslår med? I dette samrådet var utvilsomt alle tre personer i Guddommen tilstede. Nå skulle den skapningen bli til som ikke bare skulle få et jordisk og forgjengelig legeme, men også en udødelig sjel, skapt av Guds egen Ånd. Og med et evig samliv med Gud i himmelen som mål.

Herren sier: «La oss gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår lignelse». Men den evig forutseende Gud så samtidig menneskets fall, og all den synd og elendighet som skulle strømme ut fra dette. Derfor ville han ikke slippe denne viktige skapningen ut av sin hånd før han hadde holdt rådslagning om dette, og Sønnen, det evige Ordet, hadde tatt på seg å være vår frelse.

Det neste som er bemerkelsesverdig omkring skapelsen av mennesket, er at det ble skapt på en helt annen måte enn alle de andre skapningene, selv de høyest utviklede dyrene. Legger vi merke til uttrykksformen, ser det ut som om Gud ikke handlet ved direkte skapning av disse, men med sitt allmakts Ord isteden virket inn på krefter som var nedlagt i naturen. For når fiskene og dyrene ble skapt, heter det: Det skal vrirle av levende skapninger i vannene! – Jorden skal bære fram levende skapninger!

Når derimot mennesket skulle skapes, da fikk ingen slike naturkrefter være med. Da virker Gud suverent og direkte. Da er det et verk alle personene i Guddommen er forenet i. Da heter det: La oss gjøre mennesker!

Mennesket er altså verken født av vannet eller av jorden, som enkelte hedningefolk tidligere påstod de var dannet av. Mennesket er på en suveren og direkte måte skapt av Gud.

Ennå mer bemerkelsesverdig blir denne skapelsen når vi legger merke til hva menneskets to deler, sjel og ånd, er laget av. Der heter det i kap. 2: 7: «Og Herren Gud formet mennesket av jordens støv, og han blåste livets ånde inn i hans nesebor. Og mennesket ble en levende sjel».

Legg først og fremst merke til dette: «Gud formet mennesket». Det var Guds eget verk, og ble da også det aller mest underbare kunstverk på jorden. Og Gud formet menneskets legeme til en evig påminnelse om at vi er støv og jordens kryp.

Derfor fikk også det første mennesket navnet Adam, som betyr av jord, jordisk, eller jordbarnet. For at vi aldri skulle glemme hvor forgjengelig legemet og dette jordiske livet er, og alltid søke det som gjelder sjelen og evigheten.

«Og Gud blåste livets ånde inn i hans nesebor». En opphøyet og skjønn opprinnelse! Den udødelige sjelen, evighetsbarnet, som ble formet med et evig liv hos Gud som mål, er så direkte skapt av Gud at Skriften sier at Gud blåste det inn i mennesket.

Her må vi bryte ut, som David: «Jeg vil prise deg, Gud, fordi jeg er formet på underlig vis». Her er grunnen til at Paulus kunne si: «For vi er også hans slekt». Så har vi sett hvordan både legemet og sjelen, jordbarnet og evighetsbarnet, begge er Guds direkte og suverene verk.

I tillegg finner vi det tredje og aller merkeligste forholdet; dette at Gud skapte mennesket i sitt bilde. Dette har Herrens Ånd spesielt villet gjøre oss oppmerksomme på gjennom en stadig gjentagelse av dette forholdet. For slik leser vi ordene: «La oss gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår lignelse. – Så skapte Gud mennesket i sitt bilde. I Guds bilde skapte han ham». Her gjentas det med flere forskjellige uttrykk at mennesket skulle være Guds bilde, eller lignelse.

Selv om vi aldri her i livet fullt ut kommer til å forstå dette Guds bilde, så står likevel dette underlige faktum fast; at mennesket ble skapt i Guds bilde. Og i dette ligger det noe uendelig stort. Derfor kunne også Guds Sønn komme og bli menneske, bli vår bror, lik sine brødre i alle ting, og «skammer seg ikke over å kalle dem brødre».

Han kom for å gjenopprette det gudsbildet som ble ødelagt i syndefallet. Derfor skal vi også gjennom Ham ennå få komme til samme herlighet som vi i skapelsen var bestemt til.

Gjennom den nye fødselen, den nye skapelsen, blir vi straks nye skapninger i Kristus, og får del i Guds natur. Og det nye menneske skal daglig fornyes til kunnskap etter bildet av Ham som skapte det.

Men fullstendig gjenopprettet blir aldri Guds bilde i oss før vi i oppstandelsen får nye, rene og udødelige legemer, og Kristus blir åpenbart i alle dem som tror. Som Johannes sier: «Elskede, nå er vi Guds barn. Og det er ennå ikke åpenbart hva vi skal bli, men vi vet at når han blir åpenbart, skal vi bli lik ham, for vi skal se ham som han er».